

Una conversa amb Joan Moles

ELS PROPOSITS DEL NOU GOVERNADOR DE BARCELONA

Madrid, 2. — Un periodista ha tingut amb el nou governador de Barcelona, senyor Moles, el següent interviu: —Molt bé, senyor governador... —Encara no—respon vivament. —No s'haurà decretat el nomenament, però virtualment és un fet. —Sí, això, sí. Sembla que tots els ministres se n'han mostrat conformes, àdhuc el President, al qual va consultar el de la Governació per telègraf. Tots m'han acollit molt bé, i les entrevistes que he tingut amb els senyors Carner i Casares han estat cordialíssimes. —En aquestes entrevistes hauran parlat de la política catalana i de la tasca a realitzar en aquell Govern civil. —Jo tanmateix no vaig a fer tasca política. Romandré aliè a tot partidisme i a la mateixa distància dels uns que dels altres, atenint-me a les instruccions que en aquest sentit ha donat el Govern a tots els governadors. —Però això no és cap inconvenient perquè no tingueu un concepte de la situació política actual a Catalunya. —No vull que els meus judicis puguin molestar alguns sectors, i vull governar amb l'ajut dels uns i dels altres, per a així realitzar la tasca de concòrdia, que és el que necessita Catalunya per a la seva reconstrucció. —Urgent, oi? —La situació econòmica de Catalunya no és greu. La indústria i el comerç sofreixen alguna crisi, però es pot sortir-ne bé, sobretot si s'endeguen les lluites socials. En això és en el que el governador civil ha de laborar-hi més, almenys aquests són els meus propòsits. Primerament cal endegar els conflictes pendents i després evitar noves discrepàncies entre patrons i obrers i harmonitzar els legítims interessos d'aquells amb les justes aspiracions d'aquests sense decantar-me mai a favor dels uns ni dels altres. La meua tasca ha d'ésser equànime i tinc plena confiança en que la meua intervenció pot ésser eficaç. De seguida que prengui possessió del meu càrrec intentaré reunir els elements interessats en el règim del Port per veure si aconseguim que es posin d'acord i acabar definitivament amb aquell conflicte. El mateix faré amb les altres

Els desordres d'Extremadura S'HAN PRODUIIT NOUS INCIDENTS A ZALAMEA DE LA SERENA, I HAN RESULTAT UN MORT I DIVERSOS FERITS, ENTRE ELLS UN GUARDIA

Nombroses detencions a Castilblanco

ELS FETS DE ZALAMEA DE LA SERENA El ministre de la Governació, que ja està millor de la seva indisposició, ha deixat el llit i ha dinat en companyia de l'ambaixador a París, Salvador de Madariaga, que la nit del dia 6 marxarà a prendre possessió del seu càrrec. El senyor Casares Quiroga ha manifestat als periodistes que segons li havia comunicat el governador de Badajoz, a les nits de la nit d'ahir s'entaulà a Zalamea de la Serena una lluita campal entre dos grups d'obrers, resultant un mort i tres ferits greus. Hi acudí la guàrdia civil amb objecte de restablir l'ordre i fou rebuda a cops de pedra i a trets, per la qual cosa disparà i resultà un obrer mort. S'han enviat a Zalamea de la Serena quinze guàrdies civils, sota el comandament del tinent Soria. EL SOTS-SECRETARI DE GOVERNACIÓ TORNA DE CASTILBLANCO Procedent de Castilblanco ha tornat a Madrid el sots-secretari de la Governació, En Carles Espià. EL CAP DE LA GUARDIA CIVIL, A BADAJOZ Madrid, 2. — Aquesta tarda, a la una, ha sortit en automòbil de Madrid cap a Badajoz, el director general de la guàrdia civil, senyor Sanjurjo, acompanyat dels seus ajudants. VERSIONS CONTRADICTORIES Castuera, 2. — Comuniquen de Zalamea de la Serena que anit hi hagué, al Circol Agrari, una disputa política, sobre comunisme, motivant una col·lisió entre radicals-socialistes i agraris. Se separaren els contendents i resultà mort Diego Tamayo Dávila, socialista, i ferit un germà seu que es diu Mariano. Els veïns que transitaven amb direcció al Centre Agrari, vieren córrer els contendents, originant-se una col·lisió i resultant ferit d'una punyalada Miguel Galán.

Processament de Ramon Sales

S'assegura que el jutge especial que instrueix els sumaris de caràcter social, ha dictat autèntic processament i presó en rebellió contra l'ex-president dels Sindicats Lliures, Ramon Sales, acusant-lo d'ésser l'autor per inducció de l'assassinat del lletrat Francesc Layret. En qüestions de caràcter social, creu el senyor Moles que dins de la llei es pot fer tot, i que el punt principal està en sotmetre aquell que vulgui apartar-se d'aquesta. El principal de tot és procedir sempre amb justícia i aplicar la llei amb sentit comú, i el secret està en resoldre el conflicte en iniciar-se. En aquestes condicions tres hores poden ésser decisives i si es deixen passar es transforma en impossible allò que no era difícil, però no en parlem. El meu punt de vista és que hom comentí després tot el que s'ha fet. El meu criteri, això, sí, és d'una gran amplitud dintre de la llei, i descartar tanmateix l'ús de tots aquells mitjans que estan fora d'aquella. Continua la conversa. La característica del governador sembla ésser l'oportunitat i rapidesa en la intervenció. La qüestió política la col·loca en segon terme. —Jo sempre vaig ésser republicà i com a tal vaig votar per l'indult del comitè de vaga de 1917. —Aquest esperit republicà vostre, és el de Catalunya? —Absolutament. Allí seria possible qualsevol disbarat abans que una restauració monàrquica.

INCOMPATIBLES AMB LA MORAL

El paper que feren els diputats d'Acció Catalana a la Generalitat de Catalunya, en l'Assemblea de dimecres passat, ha estat el trist paper que en els temps de la Monarquia feien a la Diputació els diputats de la "Unión Monàrquica"; una mena de paper com el que feia a l'Ajuntament el Baró de Viver quan era tot sol a l'oposició. El senyor Bofill i Mates, el senyor Bastardes i el senyor Martí Esteve, han jugat amb mala fe. Adscrits al partit que té per òrgan "La Publicitat", el diari de les campanyes de difamació, que no té altra arma que aquesta de la mala fe, els senyors Bofill, Bastardes i Esteve no podien produir-se d'altra manera. En el pecat trobaran, però, la penitència. Llur intervenció en el debat sobre la pròrroga dels pressupostos, anà acompanyada del fracàs més sorollós. Varen quedar tots tres, nuets, a la vista de tothom. En els discursos que ahir publicàvem del conseller Ventura Gassol, contestant les insídies d'aquests diputats "catalanistes" de "La Publicitat", quedava ben palesa l'actuació del Govern de la Generalitat, i els insidiosos restaven degudament qualificats. Feia anys que en el nostre món polític no s'havia produït l'aparició d'uns elements tan poc autòctons, tan forasters a Catalunya en la forma de combatre, tan mancaets d'honradesa política i de respecte, no direm ja per a qualsevol partit que els fos adversari, sinó per al mateix poble català. Aquesta manera de comportar-se en la política que els homes d'Acció Catalana posen en boga, era reservada, fins ara, als perillós i als homes tradicionalment hostils a Catalunya, que per tal de combatre les nostres coses, no s'entretien a triar les armes, perquè totes les trobaven bones. En matèria d'honestat política i personal, no hi ha la més petita diferència entre els discursos dels diputats d'Acció Catalana, Bofill, Esteve i Bastardes i els articles de Marsillach, de Salaverria i de Pedro Pujol. És la mateixa mentalitat, el mateix to, la mateixa maledicència acollida, condimentada i augmentada, amb finalitat simplement corrossiva. Els diputats d'Acció Catalana han barrejat xifres i han dit que hi havia atencions de Beneficència que competien a la Generalitat, que encara estan per servir-se. De seguida digueren que s'ha despesat tant i quant en viatges. Això, concretament, s'explica així: Les atencions de Beneficència que queden a servir, no han estat servides perquè tot i haver-hi les consignacions, encara no hi havia els diners. Les despeses per a viatges, es referiren a la campanya per a la votació de l'Estatut. Una persona honesta, examina aquestes xifres i les explica tal com són. Però això només està reservat a les persones honestes. El conseller Ventura Gassol els ho tirava en cara, mentre els callaven, avergonyits. —Heu barrejat aquestes xifres, sense posar-hi la corresponent distància, perquè el poble simple i senzill és dignes:—Aquests han tret això dels pobres i dels malalts i ho han gastat en festes. —La insidia ja estava llançada. La insidia, l'única arma de que sap servir-se la gent d'Acció Catalana. No tenen un programa afirmatiu per a proclamar-lo davant del poble i veure si se l'atreuen, ja que fins ara el poble no se'l ha cregut, i han de dedicar-se a fer tasca negativa, tractant d'omplir de llot el prestigi dels altres, sembrant la desconfiança, el recel, la desillusió entre els ciutadans. I aquesta feina mesquina, feina de genteta que només és capaç de produir-se en l'obscuritat, en tasques tan baixes com aquesta, l'han fet encara amb un agravament. Sabent que el poble és simplista perquè no està encara prou instruït, sabem que encara hi ha ineultura, sabent que si a la veritat li costa d'obrir-se pas, la mentida és fàcilment acollida. A la Monarquia, li convenia de mantenir envuït el poble en l'analfabetisme, perquè així el tenia més fermat, perquè el tenia acovardit. Com la Monarquia, a Acció Catalana li convé que ella hi diposita, hi germini acuradament. I encara, naturalment, no hi ha ni ombra de la més petita moralitat. Quan un partit és responsable, mentre té un representant seu al Govern, un mínim de decòrum que es tingui, exigeix respecte almenys per aquest Govern, si més no, per consideració al company que s'hi té. L'Acció Catalana tenia un home al Comitè revolucionari: Carrasco i Formiguera. Per ésser membre del Comitè revolucionari en representació d'Acció Catalana, Carrasco i Formiguera fou nomenat conseller al Govern de la Generalitat i fou nomenat, precisament, conseller de Sanitat i Beneficència. Les petites envages de partit, l'únic mòbil d'aquest petit partit que és Acció Catalana, feren que els seus dirigents possessin la proa a Carrasco i l'abandonessin. I aleshores no han sabut conservar aquell mínim de decòrum que és exigible entre persones decentes, i la insidia ha estat llançada contra el Govern de la Generalitat, en el qual fins ara l'Acció Catalana hi ha tingut un representant, i ha estat llançada encara en matèria de beneficència — que és la funció de la qual ha estat encarregat fins ara el representant del partit —, per veure si també li arriba una mica del desprestigi que volen fomentar. No hi ha la més petita diferència entre un Marsillach i un Bofill i Mates en aquest sentit. No hi ha cap diferència entre un Martí Esteve i un Pedro Pujol. Però encara l'actitud d'alguns dels castellans que combaten Catalunya, és comprensible si han nascut oliant-nos. Llur odi, és una cosa física superior a llurs forces. L'odi dels homes d'Acció Catalana al Govern de la Generalitat — que aquests dies els duia a demanar que el Govern de la República desafés el de Catalunya, imposant Anguera de Sojo contra la nostra voluntat i minimitzant, per tant, aquest Govern nostre —, és un odi profund i només que per despit de les derrotes en que l'any 1931 fou pròdig per Acció Catalana, és un odi creat per l'interès que els mou i no el veuen servir. Quan veuen uns homes que es produeixen en forma que depassa totes les normes de la correcció, no dubten mai que hi han mòbils interessats de per mig, que hi han pesetes. És l'arribisme que es pensa a haver agafat el cel amb la mà, i es troba arran de terra i encara arrossegant-se. Uns homes que combaten per uns ideals, no es produeixen mai amb incorrecció, no fan ús de la insidia ni tenen la difamació per arma. Quan els homes es mouen per ideals, aquests els ennoblixen tots ells de cap a cap i ni volent-ho, podrien produir-se fora de les normes del joc de la política. Uns homes que combaten per uns ideals, són sempre homes respectables, perquè es comporten com persones decentes. En el moment en que es comportessin com uns vulgars "escrocs", l'ideal hi estaria deixat de banda per a deixar el seu lloc a un interès, mesquí o no mesquí. Per la forma de produir-se els polítics, se sap el gruix i l'autenticitat dels ideals que diuen que prodiquen. No cal posar estanc de catalanisme, ni de liberalisme, ni d'esquerrisme. Cadascú, segons es comporti, dona idea exacta del que és. Els homes que no es comporten amb decència política no són, però més que s'ho diguin, ni catalanistes, ni liberals, ni esquerrans. Hi ha coses que són incompatibles, com hi ha persones que són incompatibles amb la moral.

SEGONS EL SR. ALBA, ELS CATALANS, EN LLOC DE TENIR SENTIMENTS, CALCULEM...

Deu ésser per això que el "comtem" entre els nostres adversaris!

Paris, 2. — "Le Petit Parisien" publica unes declaracions fetes al seu corresponent per Santiago Alba. L'ex-ministre declarà, entre altres coses, que la República espanyola, establitzada pel vot de la Constitució, no corre cap perill ni a la dreta ni l'esquerra. No hi ha un sol home polític que pensi en aquests moments amb la possibilitat d'una restauració; no existeixen ni tan sols partits monàrquics a Espanya, puix que s'han fons després d'una llarga dictadura. L'activitat dels seus membres és d'indiferència o d'altar-se als partits moderats. Quant a l'altre perill, el fantasma roig, Alba declarà que ha tingut la seva llegenda a l'estranger, però que no s'ha de temer. El col·lectivisme, per tal que germini — afegí —, necessita ésser sembrat per mans experimentades, però no és aquest el cas d'Espanya. Exaltat un moment el poble espanyol, no ha tardat en donar-se compte — afegí — que no es poden repartir ni les terres ni el capital. S'ha operat una modificació sensible, i la tranquil·litat no tardarà a renèixer, però — segueix — si el comunisme no és un perill per a Espanya, la qüestió obrera presenta un aspecte bastant seriós; hi ha nombrosos obrers sense feina. Als obrers del camp, encara hi ha possibilitat d'empliar-los, però no passa el mateix amb els obrers d'art, el treball que convé a les seves aptituds. Parlant de la qüestió catalana, declarà que no veu en ella un perill greu, d'inquietud, per a la República espanyola i que s'ha exagerat molt la importància d'aquest assumpte. En el fons, els catalans no són separatistes, no poden ésser-ho: tenen manca sentit dels afers per tal d'ésser-ho. A manca de sentiments, posseeixen càlcul i la unió amb Espanya és per a ells indispensable. En resum, segons el senyor Alba, no existeix la qüestió catalana i l'única preocupació que té el Govern, és la de la crisi obrera, anivellar el Pressupost i preparar la llei electoral, per tal d'eleger la nova Cambra. A qui correspon aquesta empresa? El ministeri actual no tardarà a desaparèixer, però un altre continuarà els seus esforços. Els grans problemes no són patrimoni exclusiu d'un Govern ni d'un partit. Què importa que es tracti de radicals o de socialistes; el que manca són homes capaços d'imposar l'ordre i la pau. Aquests homes sorgiran perquè les circumstàncies els imposaran. Tinc fe en l'esdevenidor del meu país. Finalment, en parlar del Tractat de comerç franco-espanyol declarà que dit acord és destruat per Espanya. Per la seva mediació — digué al periodista —, prego als meus col·legues de la Cambra francesa per tal que ens faci algunes concessions i això en nom de les nostres bones relacions que sempre he estat disposat a defensar. — Fabra.

ELS ELEMENTS DE LA U. G. T.

Aquest matí s'ha rebut al ministeri de la Governació el següent telegrama enviat per la Comissió executiva de la Federació Provincial Obrera de Badajoz: "Comissió executiva de la Federació Provincial de Trabajadores afecta a la Unión General condeuse trisísimos sucesos de Castilblanco y Feria, totalmente ajenos a nuestra táctica, ratificada en el paro de 80.000 trabajadores que realizaban una protesta pacífica, como lo prueba el resultado en 161 de las 163 localidades de la provincia. — Rogámosle abra información."

DETALLS DELS FETS DE CASTILBLANCO. — DETENCIONS

Badajoz, 2. — El secretari del govern civil, ha dit en nom del governador, que es tem que es reproduixin els desordres en el poble de Salanca, on han estat tramesos més reforços. Mentre entraven a Castilblanco les forces que procedien de Talarrubia i Castuera, la població estava silenciosa. (Segueix a la pàgina 4)

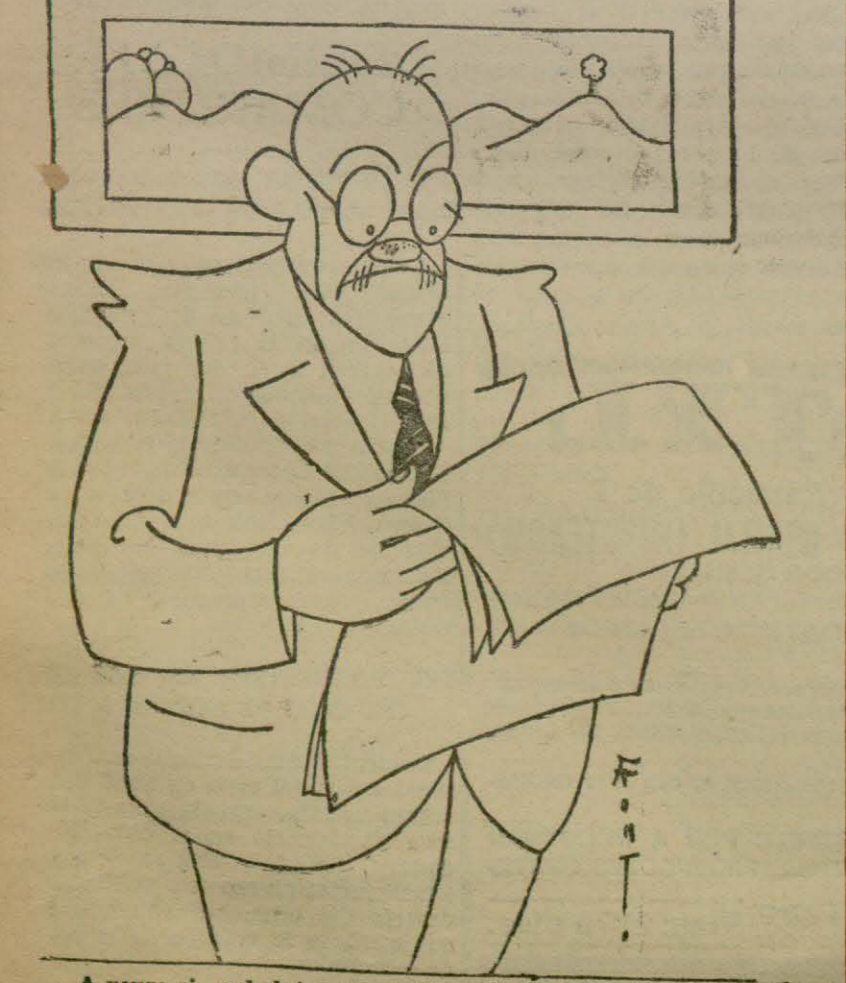
Manifestacions del ministre de Finances

Els pressupostos. — La reorganització dels funcionaris

Madrid, 2. — El ministre d'Hisenda digué als periodistes: He rebut a vostès, en primer lloc per a desitjar-los felicis anys nou i tota classe d'èxit, i després per a manifestar-los que he estat acabant en aquests dies, els treballs per a la pròrroga pressupostària del primer trimestre de l'any en curs, que ha exigut un treball molt important i intens. Espero que quedarà acabada dintre d'un parell de dies. Això ha retardat considerablement, a les seccions del ministeri, que té al seu càrrec aquestes qüestions. — Espera vostè que el nou pressupost entre en vigor abans de finalitzar aquest trimestre? — Això és pràcticament impossible, perquè significaria fer un estudi de totes les coses que hi ha pendents, com carreteres, firmes especials, etc.; además de la perturbació que produiria en els serveis de contabilitat, el cobrament d'impostos i altres molts que no poden acordar-se d'una manera tan brusca. — Immediatament que acabi la tasca de la pròrroga pressupostària els negociats corresponents, es dedicaran amb tota vehemència, a portar endavant el nou pressupost. — Un altra cosa vull dir-lis i és que he pregat a tots els funcionaris del ministeri d'Hisenda, la més absoluta puntualitat a l'hora d'entrada a les oficines, esperant que aquesta petició sigui suficient, i que no s'oblitgarà a prendre altres mesures. En aquest ministeri hi ha molt bon personal. En aquest punt hi ha que fer-los justícia. El que hi vol

ANGUERA DE SOJO, CONFERENCIANT

El governador dimissionari, senyor Anguera de Sojo, es proposa donar una conferència pública en aquesta ciutat.

—A veure si, embalat a suspendre actes, ell mateix se l'haurà suspès i es trobarà que no la pot donar.